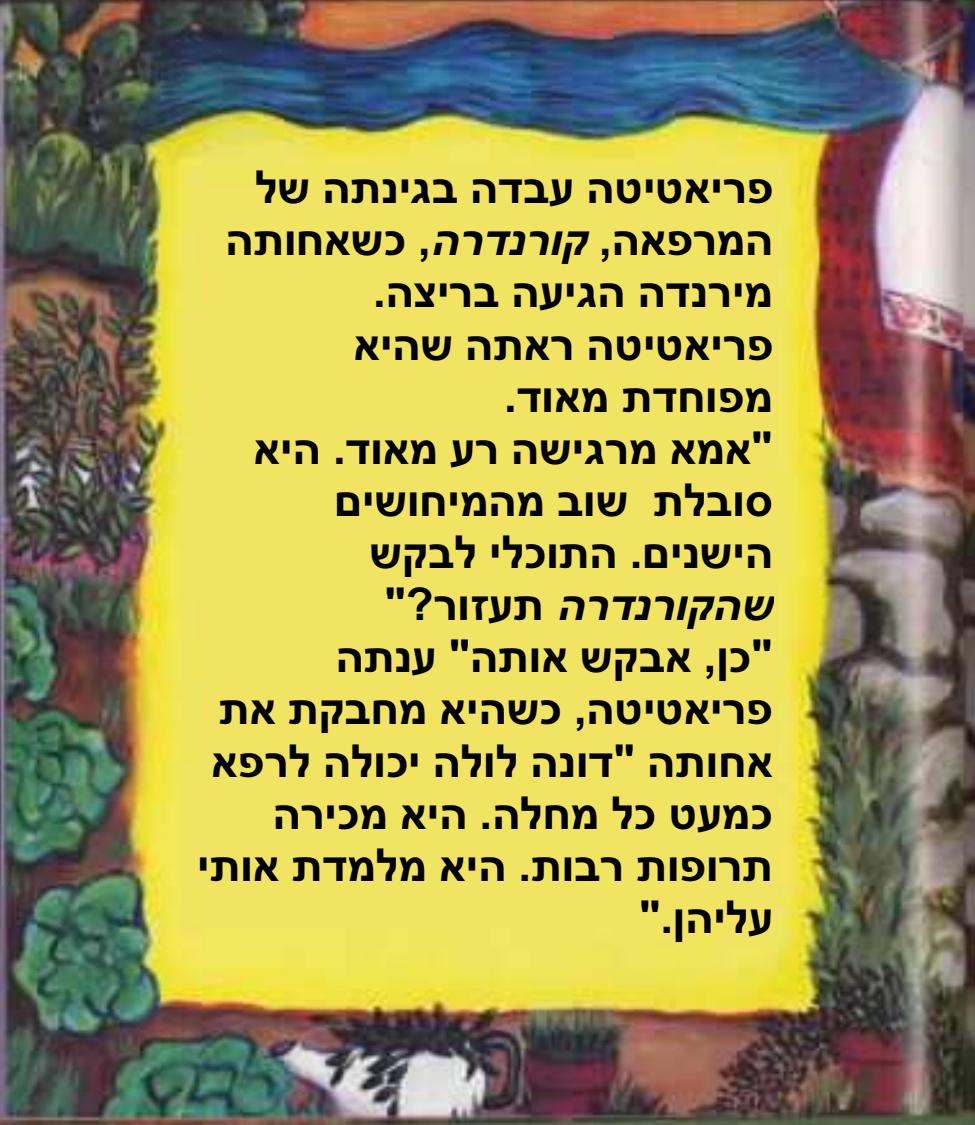

**PRIETITA
OLA LA LLORONA
AISSA-HROH**

**PRIETITA
Y LA LLORONA**

**כתבת גלוריה אלזנדוא
ציירה מיה קריסטינה גונזלס**

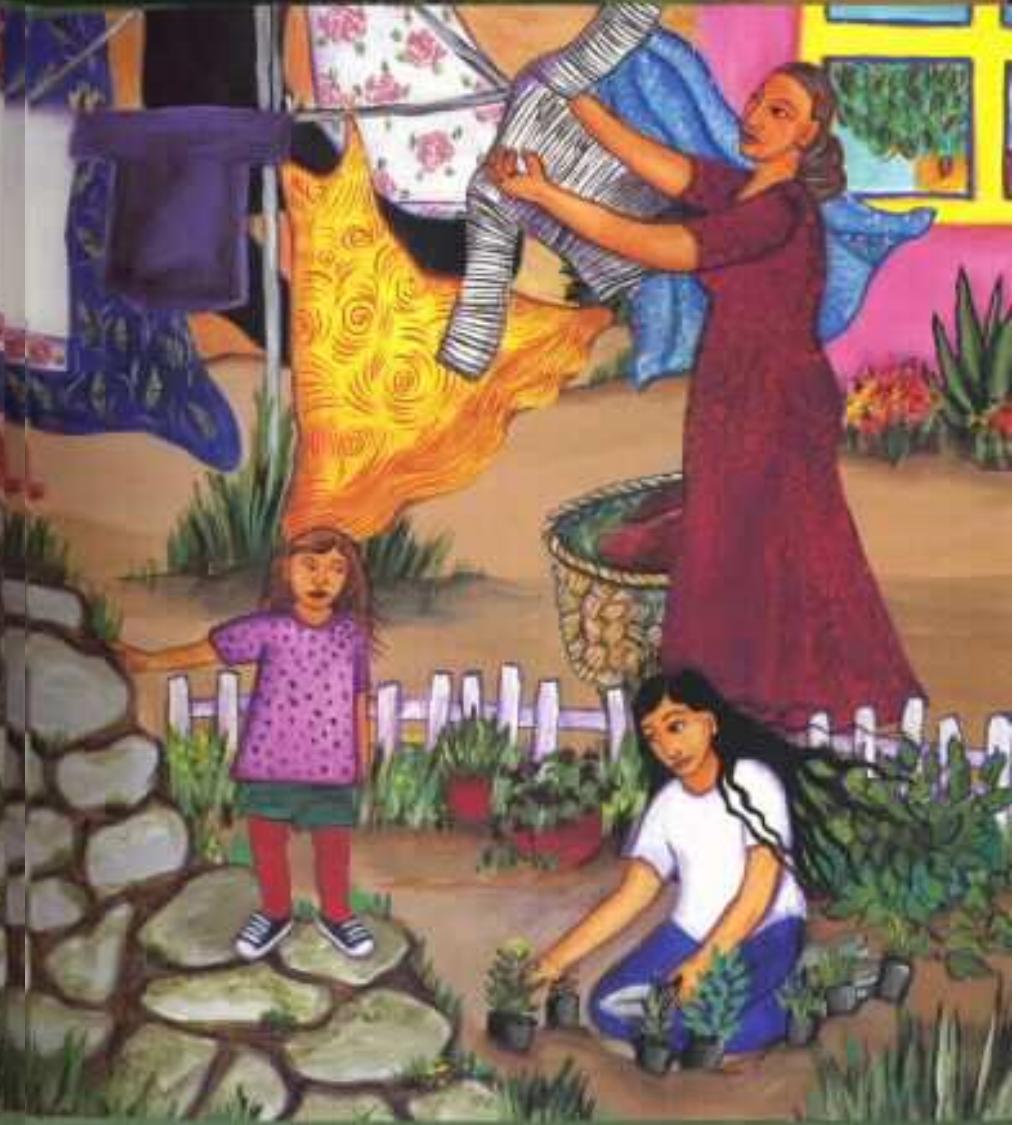

פריאטיטה עבדה בגינטה של
המרפה, קורנדרה, כשאחותה
מירנדה הגעה בריצה.

פריאטיטה ראתה שהיא
מפוחדת מאוד.

"אמא מרגישה רע מאד. היא
סובלת שוב מהמיוחסים
הישנים. התוכלי לבקש
שהקורנדרה תעוזר?"

"כן, אבקש אותה" ענתה
פריאטיטה, כשהיא מחבקת את
אחותה "דונה לולה יכולה לרפא
כמעט כלמחלה. היא מכירה
תרומות רבות. היא מלמדת אותי
עליהן."

"דונה לולה" אמרה
פריאטיטה בnimous "את
מכירה את כל צמחי מרפא כאן
בעמק. אמא שוב חשה ברע.
האם יש דבר מה שיכל לעזור
לה?"

"כן, יש תרופה. ויש לי כל
הרכיבים שלה פרט לאחד,
עלי צמח הרודה. אני
מצטערת, ילדתי, אבל
השתמשתי בכל שהיא לי, ואף
אחד מהשכנים לא מגדל
אותו. אבל בואי למטבח ואני
אוכל לצייר לך איך נראה
הצמח".

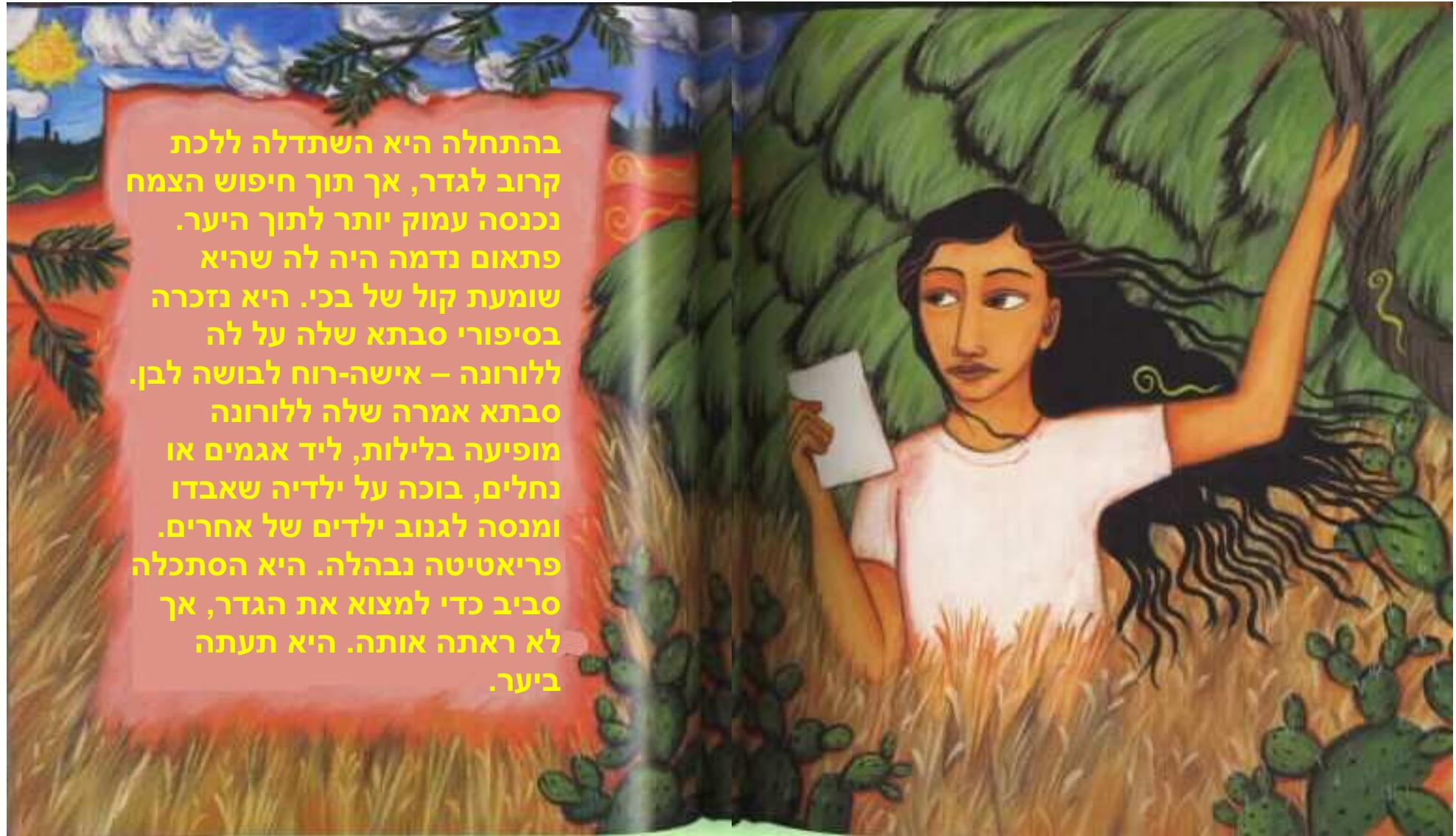

פריאטיטה הביטה איר
הקורנדרה מצירת את צמח
הרודה. היא דאגה מאד
וחשבה איר למצוא את הצמח
המרפא בשבייל אמה.
דונה לולה, את ודאי יודעת
איפה אוכל למצוא את הצמח
זהה".
אכן, אני יודעת שהוא צומח
באזרור חווות "המלך" ענתה
המרפה "אבל מסוכן ללכת
לשם. הם עלולים לירות בר, כי
לא אוהבים שעוברים לשטחים
שליהם". היא הביטה שוב על
הילדה "לא בטוח בשבייל
ללכת לשם".

פריאטיטה החליטה בכל זאת
למצוא את הצמח המרפא. לפנotta
ערב היא הלכה לאט מסביב
לגבולות חוות "המלר" וחיפשה
את העלים י록ים-כחים ופרחים
זהובים של הרודה. מספר פעמים
נדמה היה לה שהיא מוצאת אותו,
אך כל פעם הם היו שונים קצת
מהציפור של דונה לולה.
היא הסתכלה על החורשה שבצד
השני של הגדר. שם היה כנראה
הצמח שיכל לעזור לאמה. היא
הקפידה שאיש לא יראה וזחלה
 מתחת לגדר לשטח החווה.

בהתחלת היא השתדלה לлечט
קרוב לגדר, אך תוך חיפוש הצמח
נכנסה עמוק יותר לתוך העיר.
פטאום נדמה היה לה שהיא
שומעת קול של בכיה. היה נזכרה
בסיפור סבתא שלה על לה
ללוֹרונה – אישה-רוח לבושה לבן.
סבתא אמרה שלה ללוֹרונה
מופיעה בלילה, ליד אגמים או
נחלים, בוכה על ילדיה שאבדו
ומנסה לאגונב ילדים של אחרים.
פריאטיטה נבהלה. היה הסתכלה
סביב כדי למצוא את הגדר, אך
לא ראתה אותה. היה תעטה
בעיר.

הצבי הרים את ראשו והבט עליה.
אחר כך השמיע קול רך והתחליל
ללכת אל בין העצים. לפרייאטיטה
נדמה היה שהוא שומעת "בואי
אחרי" ולכן היא הלכה בעקבות
הצבי. אר שורשי אלון וקקטוס
הפריעו לה, והצבי נעלם מעיניה.

הייא הרגישה ריח מים וראתה
פתאום צבי לבן-זנב שעמד ליד
הנהר והורד ראש כדי לשות מים.
פרייאטיטה ניגשה אליו בשקט
ולחשה "בקשה, צבי קטן, אולי
תעזר לי למצוא קצת רודה?"

פריאטיטה התiyaשבה על גזע עץ
שנפל. היא נגבה את פניה
בשרול והסתכלה על הארץ.
עמדה שם לטאה, שהביטה עליה.
היא ידעה מהספרים שלה
שלטאה לא יכולה להוציא קול.
"לטאה, בקשה עזר לי. אני
יודעת שאיןך יכולה לדבר, אבל
אולי תוכל לראות לי איפה
למצוא **קצת רודה**" אמרה
פריאטיטה.

היא הלכה אחרי הנטאה עד שזו
נעימה בין העשב הגבוהה. אך אז
שמעה שוב את קול הבכי.

"קוקורורוקוקו" יונה לבנה ישבה על עץ מסquitה ושרה את שירה העצוב. פריאטיטה ניגשה לעץ ולחשה "יונה לבנה, בקשה, אני מוכרכה למצוא קצת רודה".

"קוקורורוקוקו" קראה היונה, ועפה לה.

פריאטיטה הייתה רעה וצמאה, זרעותocabו לה משריות קוצים. היא רצתהשוב לבכות, אך אמרה לעצמה "על תווותרי, פריאטיטה, את חיבת למצוא את הרודה בשבייל אמא". היא ניגבה את דמעותיה, התישראל והביטה למעלה.

"אָרַ, הַנָּה הַעַץ" אֹוְלִי לַטְפֹּס
עַל הַעַץ עַלְיוֹ יִשְׁבֶּה הַיּוֹנָה.
אֹוְלִי אֲזֵת תְּرָאָה לְאָן לַמְשִׁיר
לַלְכָת.

מַעֲנַף הַעַץ הִיא הַסְּתָכָלה לְכָל
הַכּוֹנוּיִם, אָרַ רָאַתָּה רַק עַצִּים
וְשִׁיחִים. וּשׂוֹבֵר רָאַתָּה מְשֻׁהוּ בֵּין
הַשִּׁיחִים. יְגֹואָר. הַוָּא נְרָאָה לָהּ
כָּמוֹ הַחַיּוֹת בְּתָמְנוֹת שְׁרָאַתָּה
בְּסָפָרִים עַל מִקְסִיקוּ הַעֲתִיקָה.
הִיא יַרְדָּה מִהַּעַץ וְהַלְכָה אַחֲרָיו,
אָרַ בְּקָרְבוֹ גַּם הַוָּא נְעַלְמָם.

אורות מנצחים הופיעו
לפניה. תחילה חשבה שאליה
פנסי השומרים, שאולי יורים
על המתגנבים לחווה. אבל
לא, אלה היו גחליליות. אולי
הן יכולות להוביל אותה אל
הרודה. היא רצתה לכונן, אבל
גם הן לא נראו יותר.
הלילה החשיך. "מדוע איני
רואה כוכבים?" חשבה. אבל
מיד הבינה שהעלים
מסתירים את השמיים.

בקול רועד קראה פריאטיטה
לאישה-רוח "בקשה, סנiorה,
התוכלי לעזרך לי למצוא קצת
רודה?"

האישה צפה לאורך שפת האגם
ופריאטיטה הלכה בעקבותיה.
ופתאום האישה הצבעה על
האדמה. פריאטיטה כרעה ברך.
הירח צצ בשמי והארץ צמח
שבפניה. היא בדקה אותו – אכן
זה היה הרודה!. היא כבר לא
פחדה יותר. הורידה כמה ענפים
מהצמח והבטה על אישה-רוח.
"תודה, סנiorה ללווננה."

אישה-רוח הובילה את
פריאטיטה דרך העיר. בקרוב הן
היי על שביל רחב. פריאטיטה
הרגישה כאילו היא מתעופפת
באוויר.

והנה לפניה הופיעה הגדר. היא
זחלה תחתיה מהר והסתובבה
כדי להגיד תודה, אך האישה
נעימה.

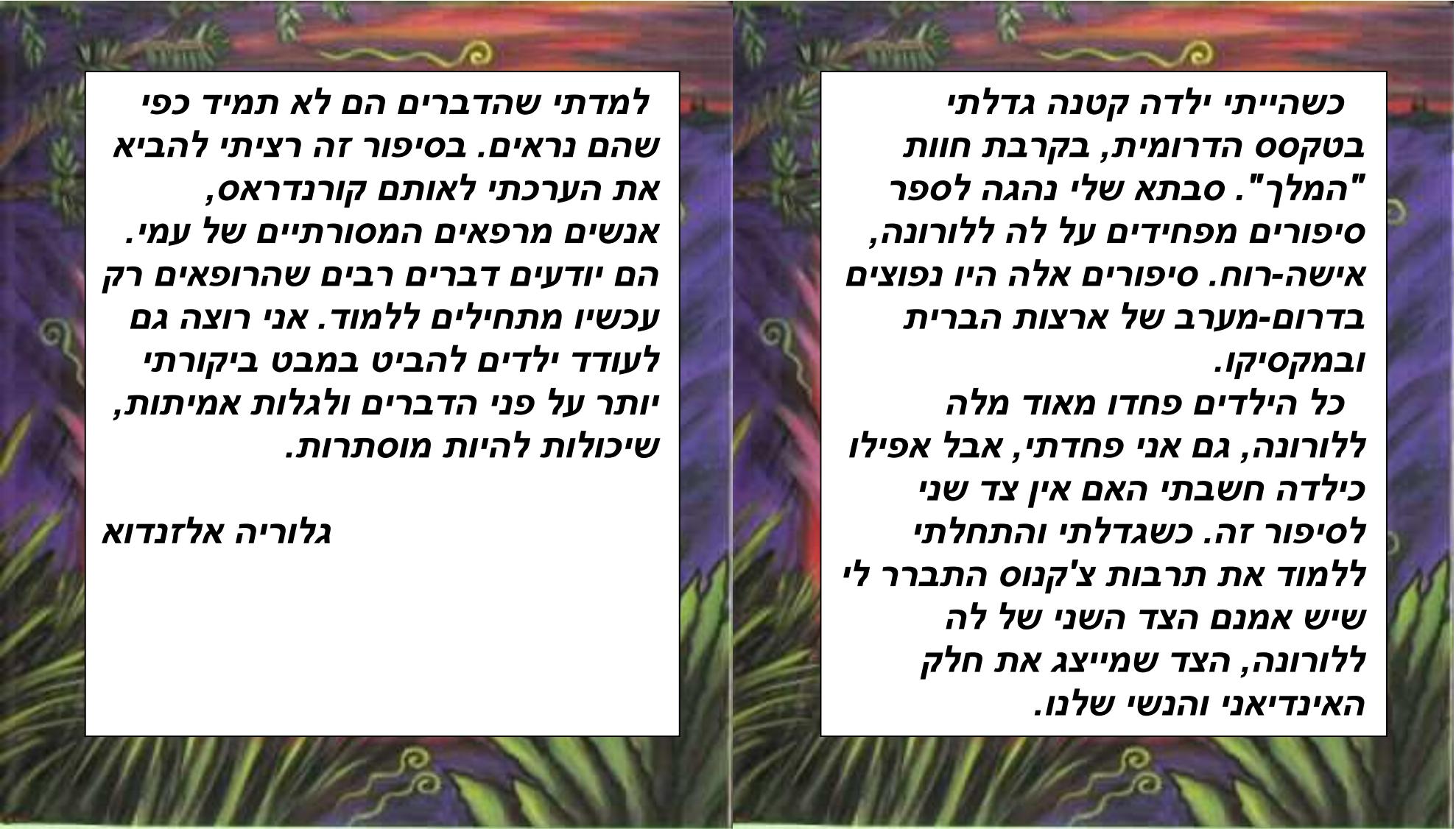

פריאטיטה ראתה פתאום אנשים
עם פנסים. לקראותה רצה מירנדה,
אהותה. האחותות התחבקו. גם
דונה לולה הייתה שם.
"תודה שבאתם לחפש אותי"
אמרה פריאטיטה.
"אבל איך הצלחת לצאת מהעיר?"
שאלת דונה לולה.
"אישה-רוח הוליכה אותי"
"לה ללוונה" קראה בת דודתה
"אבל הרי כולם יודעים שהוא
לוקחת ילדים. היא לא מחרירה
אותם".
"אולי היא לא מה שאנחנו חשבים"
אמרה דונה לולה.

בשקט נתנה פריאטיטה את
ענפי הרודה לקורנדרה. "תודה,
ילדיי" אמרה דונה לולה.
פריאטיטה חייכה.
"באו הביתה" אמרה דונה
לולה "מאוחר כבר. אלוהו אתכן
לביתכם. מחר אראה לך איר
להכין את התרופה לאמא שלך.
אני מאד גאה בר. התבגרת
הלילה".

**למדתי שהדברים הם לא תמיד כפי
שהם נראים. בסיפור זה רציתי להביא
את הערכתי לאותם קורונדרואס,
אנשים רפואיים המסורתיים של עמי.
הם יודעים דברים רבים שהרופאים רק
עכשו מתחילה למדו. אני רוצה גם
לעודד ילדים להבט במבט ביקורתי
יותר על פני הדברים ולגלות אמיתות,
שיכולות להיות מוסתרות.**

גורייה אלזנדוא

**כשהייתי ילדה קטנה גדلتني
בטקסו הדרומיות, בקרבת חוות
"המלך". סבתא שלי נהגה לספר
סיפורים מפחידים על לה לולרונה,
אישה-רוח. סיפורים אלה היו נפוצים
בדרום-מערב של ארצות הברית
ובמקסיקו.**

**כל הילדים פחדו מאוד מלה
lolrona, גם אני פחדתי, אבל אפילו
כילד חשבתי האם אין הצד שני
לסיפור זה. כשגדלתني והתחלתי
ללמוד את תרבות צ'קנוס התברר לי
יש אמנים הצד השני של לה
lolrona, הצד שמייצג את חלק
האיינדי אני והנשי שלנו.**